

Alexandre Dumas

CEI TREI MUSCHETARI

Adaptarea textului: Jean-François Patarin

Traducere din limba franceză de
Aurelia Ulici

CUPRINS

<i>Cronologie</i>	5
1. În drum spre Paris	7
2. Întâlnire cu căpitanul muschetarilor	12
3. Trei dueluri	17
4. Răsplata regelui	23
5. Necazurile domnului Bonacieux	29
6. Prima întâlnire cu doamna Bonacieux	33
7. Întâlnirea secretă	37
8. Interogatoriul domnului Bonacieux	43
9. Planul lui Richelieu	49
10. În care lui Bonacieux i se fură banii dați de cardinal	54
11. Spre Londra	59
12. În Anglia	66
13. Balul	70
14. Întâlnirea	74
15. Regăsirea	80

16. Lordul de Winter	86
17. Întâlnirea cu Milady	92
18. În care căluțul galben al lui d'Artagnan apare din nou	96
19. În care descoperim cine este Milady	100
20. Vizitatoarea ciudată	105
21. Cele două întâlniri	109
22. D'Artagnan în pericol	113
23. În care Athos regăsește o veche cunoștință	119
24. Rămășagul	127
25. În închisoare	139
26. Pe plajă	143
27. O nouă viclenie de-a lui Milady	146
28. Evadarea	151
29. Asasinatul	154
30. Cavalcada către Béthune	159
31. La mănăstirea din Béthune	162
32. Regăsirea fatală	170
33. Pregătiri și procesul lui Milady	174
34. Întoarcerea în La Rochelle	182
Epilog	188

Respect pentru oameni și cărți

considerată de critici un „scandal în proza”, dar se bucură de un succes enorm. Urmează numeroase alte piese, care nu vor avea însă același răsunet.

1840 – Candidează, fără succes, pentru un loc în Academia Franceză.

1844 – 1850 – Scriitor extraordinar de prolific, autor a zeci de romane, piese de teatru, scrieri de călătorie și altele (inclusiv o carte de băcate), reușește să scrie, împreună cu Auguste Marquet, și să publice în foileton, în diverse periodice, toate operele care i-au adus consacrarea internațională: *Cei trei muschetari* (1844), *Contele de Monte-Cristo* (1844 – 1846), *Regina Margot* (1844 – 1845), *După douăzeci de ani* (1845), *Cavalerul reginei* (1845 – 1846) etc.

1847 – Înfințează la Paris Teatrul Istoric, pe scena căruia sunt jucați numeroși dramaturgi europeni, dar și piese inspirate din propriile romane. Revoluția din 1848 aproape că îl va ruina însă, obligându-l să închidă teatrul în 1850 din cauza datorilor.

1851 – Ajuns aproape în faliment, cu un eșec răsunător la alegerile parlamentare, pleacă la Bruxelles împreună cu Victor Hugo, pentru a fugi de creditori și a protesta împotriva loviturii de stat instrumentate de Napoleon Bonaparte.

1858 – Pleacă într-o călătorie lungă în Rusia, ajungând până la Marea Neagră, împreună cu pictorul Jean-Pierre Moynet, publicându-și apoi impresiile de călătorie.

1860 – Vinde tot ce are și cumpără armament pentru armata lui Garibaldi, care îi este prieten și pe care îl admiră nespus, și pleacă în Sicilia pentru a-i le înmâna personal. Fondează în Italia *L'Indipendente*, publicație politică și literară, cu articole în franceză și italiană deopotrivă.

1861 – După intrarea lui Garibaldi în Napoli, este numit director al siturilor arheologice și al muzeelor, funcție pe care o va ocupa până în 1864, când va demisiona din cauza nemulțumirii cetățenilor italieni și se va întoarce la Paris.

1870 – Suferă un accident vascular și se mută la Puys, în apropiere de Dieppe, în casa fiului său, unde se stinge din viață câteva luni mai târziu.

1

În drum spre Paris

În cea dintâi zi de luni din aprilie 1625, târgul Meung părea a fi cuprins de o debandadă atât de mare, încât ziceai că a fost răvășit de o bătălie. Mai mulți burghezi înarmați se îndreptau spre hanul La Morarul Cinstit, în fața căruia se adunase o multime gălăgioasă.

Cauza vacarmului părea a fi prezența unui Tânăr al cărui portret îl facem aici: cu față prelungă și oacheșă, pomeți înalți și fălcii puternice, nas fin și coroiat, purta o beretă împodobită cu o pană, acooperământ obișnuit pentru un gascon.

Dacă n-ar fi avut o spadă lungă, ar fi fost luat drept fiul unui fermier însotit de calul său, un cal atât de fistichiu, încât Tânărul era de râsul oricui îl vedea cocoțat pe animal, altfel numit căluț de Béarn. Galben, cu coada lipsită de păr, mergea

ținând capul mai jos de genunchi și îi dădea călărețului său, d'Artagnan, Tânărul nostru, un aer cât se poate de caraghios.

Era un dar de la tatăl său, care îi spusese: „Fiule, se împlinesc treisprezece ani de când căluțul astăzi a venit pe lume în casa tatălui tău și acolo a rămas, astfel că te face să ai datoria de a-l iubi și păstra până la moartea lui, care se va întâmpla la curtea regelui, sper, unde este locul unui nobil, al unui gentilom ca tine, ca mine și ca toți strămoșii noștri. Va trebui să fii curajos, viteaz, să-ți placă aventura și să te lupți cu spada, așa cum te-am învățat. Ca să-ți arăți bravura, provoacă la duel, chiar dacă e un lucru interzis. Pentru călătoria ta nu am să-ți ofer decât acest cal, cincisprezece scuzi și sfaturile mele. Darurilor mele, mama ta va adăuga rețeta unei alifii, o pomadă care vindecă orice rană, în afară de cele din amor. Cum ai ajuns la Paris, du-te să-l vezi pe vechiul meu amic, domnul de Tréville, care, la fel ca noi, este un vajnic gascon“.

După ce-și luă adio de la tatăl său, apoi de la mamă, d'Artagnan porni aşadar călare spre Paris, mereu cu mâna pe spadă, gata să se bată pentru cel mai mic surâs ce i se adresa și pe care-l lua drept insultă.

Ajuns la Meung, i se păru că se ivește ocazia de a se bate. La fereastra hanului La Morarul

Cinstit, un gentilom râdea cu alții doi indivizi. Cum îi era obiceiul, d'Artagnan crezu că își băteau joc de el și imediat se duse să-l provoace pe necunoscutul cu ochi negri, pătrunzători, cu față gălbejită și mustață subțire. Acesta râdea în hohote împreună cu tovarășii săi, nu de Tânărul nostru, ci de calul lui.

— Ei, domnule, spuneți-mi și mie de ce râdeți, să rădem împreună, strigă d'Artagnan.

— Nu am ce vă spune, domnule, răsunse necunoscutul. Apoi ieși din han zâmbind ușor și se opri în fața calului. Iată o culoare atât de cunoscută la flori, dar încă foarte rară la cai, exclamă el.

— Unii râd de cal, dar nu-ndrăznesc să râdă de stăpân, strigă d'Artagnan, trăgându-și din teacă spada și urmându-l pe necunoscut, care intra din nou liniștit în han. Întoarceți-vă, ca să nu vă lovesc pe la spate.

— Să mă loviți, pe mine! spuse celălalt, răsunându-se.

Nici nu rostise bine vorbele, că și primi o lovitură de spadă. Se feri, dar pricepu că d'Artagnan era decis să se bată. Totuși, tovarășii lui, înarmați cu ciomege și lopeți, săriră la Tânărul care, rănit, leșină înainte să apuce să se lupte.

Din toate părțile veniră în goană o mulțime de oameni dornici să asiste la o încăierare. Hangiul,

temându-se de scandal, îl luă pe rănit să-l îngrijească în bucătărie.

Necunoscutul se informă de sănătatea lui și de cuvintele scăpate de d'Artagnan.

— A vorbit de-un oarecare domn de Tréville, de la Paris, căruia îi duce o scrisoare, pe care o are strecurată în jilet că.

„Hm“, își spuse celălalt. „Milady nu trebuie să fie zărită de acest Tânăr. E musai să găsesc scrisoarea.“

Hangiul se depărtă de necunoscut, se apropiie de d'Artagnan și îi ceru să plece din hanul lui, unde stârnise un asemenea scandal. Acesta, deși încă amețit, se pregătea să plece, când își văzu din nou dușmanul, care stătea de vorbă cu o Tânără aflată într-o trăsură. Blondă, cu ochi albaștri, ea spuse:

— Așadar, cardinalul, Eminența Sa, mi-a poruncit...

— Să vă întoarceți în Anglia și să-i dați de veste dacă ducele părăsește Londra.

Apoi își văzu fiecare de drumul lui.

D'Artagnan, mereu gata de luptă, se grăbi atunci să-l prindă pe agresorul său. Dar, încă slăbit din cauza rănii proaspete, se prăbuși, fără cunoștință, în mijlocul drumului.

A doua zi, devreme, pregăti alifia după rețeta mamei sale, o întinse pe rană și, spre seară, era chiar într-o formă grozavă.

Gata să pornească la drum, dori să-l plătească pe hangiu. Scotocind prin buzunare, își găsi banii. Dar scrisoarea, nicăieri.

— Sigur gentilomul cu care v-ați luat la hartă v-a lăsat fără ea. Mi s-a părut mie că-l interesa și o fi profitat că ați leșinat și v-a furat-o.

D'Artagnan decise că protectorul său și apoi regele îi vor face dreptate și îl vor obliga pe hoț să plătească, după care plecă.

Ajuns de data asta fără niciun incident la Paris, își vându imediat calul, în ciuda sfaturilor părintelui său, apoi găsi o cameră de închiriat în Rue des Fossoyeurs, în apropiere de palatul Luxembourg. Până a doua zi dimineață se odihni, așteptând să-i poată face o vizită domnului de Tréville.

Întâlnire cu căpitanul muschetarilor

Reședința domnului de Tréville se afla la doi pași, o clădire mare, situată în Rue du Vieux-Colombrier, de unde dădea ordine și sfaturi și își putea supraveghea trupele. Încă din zori puteai întâlni muschetarii, un fel de gărzi de corp ale regelui Franței, Ludovic al XIII-lea. Vestiți mânuitorii de spadă, curajoși, dar mari pilangii și scandalagii, erau trup și suflet devotați suveranului și căpitanului lor, domnul de Tréville, care, deși născut la fel de sărac precum d'Artagnan, își câștigase repede, datorită curajului său, prietenia și protecția regelui.

Așadar, d'Artagnan se prezintă la palatul năpădit încă din zori de o gloată de vizitatori și de bărbați de arme, care îl cercetară atât de atent pe

gasconul nostru, încât acesta, de obicei cât se poate de sigur pe el, se simți puțin cam ridicol.

Așteptând să fie primit de domnul de Tréville, îi asculta pe muschetarii care discutau despre o mulțime de fleacuri, cum ar fi iubirile lor, dar și despre intrigî mai serioase care priveau curtea. Astfel, fu cât se poate de uluit să audă vorbindu-se atât de rău despre Eminența Sa, cardinalul Richelieu, cel mai important ministru și cel mai puternic și influent om al Franței, după rege.

De asemenea, avu timp să-i observe pe cei care speră să-i fie viitorii tovarăși de arme. Unul, un lungan, purta o haină ponosită pe sub o eșarfă brodată cu aur și o splendidă teacă în care era strecurată o spadă lungă. Altul își bătea joc de el.

— Eșarfă e un dar de la o domniță, nu-i aşa? Recunoaște, Porthos!

— Nu, nu. Întreabă-l pe Aramis! Am cumpărat-o când eram cu el, strigă acesta.

Tânărul astfel numit nu semăna întru nimic cu tovarășul său. Cu un aer timid și foarte îngrijit, cu obrajii trandafirii, părea să aibă puțin peste douăzeci de ani. Tocmai confirma ce spunea Porthos, când un valet îl strigă pe d'Artagnan, pentru a-l anunța că domnul de Tréville îl aștepta.

Acesta, cu toate că-l salutase foarte politicos, nu era în apele lui.

— Iartă-mă, trebuie să rezolv o mică problemă. Porthos! Aramis! Athos!

Primii doi, pe care d'Artagnan tocmai îi întâlnise, sosiră imediat.

— Știți ce mi-a spus regele ieri? Vrea de-acum înainte să recruteze muschetari dintre gărzile lui Richelieu, pentru că voi nu vă purtați cum trebuie, nici la curte și nici în lume, că sunteți niște bețivani și scandalagii, și că exact aceleași găzzi au fost nevoie să vă aresteze alătăieri într-un han, unde ați făcut mare zarvă. Dar, mă rog, Athos unde este?

— Bolnav, răsunse Aramis.

— Mai degrabă, rănit. Într-un scandal la cârciumă...

— Un atac trădător, mai degrabă, strigară, furioși, muschetarii. Doi dintre noi au murit înainte de a-și putea trage spada.

În aceeași clipă sosi Athos, foarte slăbit.

— Se pare că domnul cardinal a exagerat. Aș vrea doar ca bravii mei muschetari să nu se mai expună inutil pericolului. Dă-mi mâna, dragul meu Athos, spuse, îmblânzit, domnul de Tréville.

Chiar în clipa când îi strângea cu putere mâna, Athos leșină. Strigară, chemară un doctor, care

ceru ca rănitul să fie dus în altă încăpere, apoi îl liniști pe căpitan: era în afara oricărui pericol. Atunci adunarea se risipi și d'Artagnan rămase singur cu domnul de Tréville.

— Spune-mi, tinere, cu ce-ți pot fi de folos, ceea ce mi-ar face plăcere, în amintirea prietenului meu, tatăl dumitale.

— Aș dori să intru în rândul muschetarilor. Dar, fără îndoială, e o favoare mult prea mare și nu știu dacă o merit.

— Cine știe! Cu toate asta, regele a hotărât că nimeni nu va putea intra în acest corp de elită fără să fi servit cu curaj timp de doi ani într-un alt regiment. Îți fac o favoare. Du-te din partea mea la directorul academiei, care o să te primească, și acolo vei învăța călăria, scrima și dansul.

Era un mod de a-i sugera Tânărului că, fără scrisoarea tatălui său, în care se explică faptul că învățase deja noțiunile de bază ale meseriei de războinic, va trebui să ia totul de la început, înainte de a cere să intre într-un regiment.

— Ah! Ce păcat că nu mai am scrisoarea, suspină d'Artagnan.

— E chiar mare păcat.

— Dar mi-a fost furată.